

Paula Kouki ja Marjut Häkkinen

Velhojen kaupunki

Wezierin kirjat II

Antille ja Antonille

Wezierin kirjat II

Velhojen kaupunki

Paula Kouki & Marjut Häkkinen

© 2017 Paula Kouki & Marjut Häkkinen

Kannen kuva: Paula Kouki

Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-550-3

Toinen kirja:

Marrab

Cael seisoi tuskastuneena keskellä pientä majatalonhuonetta. Viininpunaisen puvun avara helma kietoutui oudosti hänen jalkojensa ympärille ja sininen villaviitta riippui raskaana hänen hartioiltaan.

– Ei tästä tule mitään, hän puuskahti ravistaen vihasesti puolimpyrjän muotoista, aivinaista liinaa.

– Anna se tänne, Gizyade tokaisi siepaten pahennusta herättävän kangaspalan häneltä. – Ja ne neulat myös.

Cael lykkäsi koristeelliset pronssineulat velhon ojennettuun kätte.

– Älä liiku, Gizyade sanoi ja alkoi näppärin sormin poimutella ohutta pellavakangasta Caelin päähän Eleaneen seuratessa toimenpidettä laimean kiinnostuneena.

– Tämä on naurettavaa! Cael valitti. – Ei minusta ikinä tule uskottavaa kauppiaanrouvaa.

– Lakatkaa marisemasta, Sibel-rouva, velho sanoi tyynesti, kiinnittäen viimeisen pronssineulan. – Pyydätte rakastavaa aviomiestänne ostamaan teille peilin, ja vaimonhunnun asettelu käy helpommaksi.

– Nämä naamiaiset olivat sinun ajatuksesi, Cael sanoi syyttävästi.

– Ja siksi ne ovatkin hyvä ajatus, Gizyade vastasi, astuen taaksepäin tarkastelemaan kättensä työtä. – Näytät kerrassaan hurmaavalta pikkurouvalta, kun vain pyyhkit tuon happaman ilmeen kasvoiltasi.

Cael tuhahti velhon sanoille.

Koko touhu oli saanut alkunsa Eleaneen valeasusta. Gizyade oli saanut päähänsä, että he muutkin voisivat olla vaarassa, jos he matkustaisivat Sabarin ruhtinaskuntaan omilla nimillään. Ratkaisuksi velho oli kehitellyt tämän monimutkaisen suunnitelman. Darw esittäisi daraililaista maustekauppias Deniziä, joka oli tunnustelemassa maaperää liiketoimien aloitta-

miseksi Sabarissa. Mukanaan hänellä olisi tuore vaimonsa Sibel sekä heidän henkivartijansa Odi. Gizyade itse ei tietenkään alen-
tunut esittämään esimerkiksi palvelijatarta, vaan matkustaisi
carnilaisena aatelisnaisena, jolla oli saattajinaan kaksi dierlei-
haltiaa. Ja aatelisrouvalta Gizyade kieltämättä näyttikin, Cael
ajatteli. Velho oli sonnustautunut matkaa varten kullankeltaiseen
aluspukuun ja syvänvihreään, leveähihaiseen päällyspukuun.
Vaaleat hiuksensa hän oli saanut ilman apua mutkikkaalle nuttu-
rakampaukselle, josta muutama suortuva valahti hänen kaulal-
leen näennäisen huolettomasti.

Mitä tuli Eleaneehen, hänen muodonmuutoksensa oli
juuri niin täydellinen kuin Areedoir oli luvannutkin. Oli tosin
ottanut useita värikäsittelyjä saada sainlein punaiset kiharat
muuttumaan mustiksi, ja ensimmäiset yritykset olivat johtaneet
vain epämääräiseen vihreään vivahtavaan pronssinsävyyn. Mut-
ta istuessaan nyt jakkaralla samanlaisissa harmaasävyisissä vaat-
teissa kuin ne, joita Areedoir suosi, Eleanee näytti pienintä piir-
toa myöten dierlei-haltialta. Cael hätkähti yhä joka kerran katso-
essaan häneen, niin vieraalta Eleanee näytti valepuvussaan.

Lenda ei ollut ilahtunut Caelin ilmoittaessa vain pari päi-
vää kotiinpaluunsa jälkeen, että hän lähtisikin jälleen matkalle,
vieläpä aivan pian, eikä hän voinut kertoa Lendalle, mistä oli
kysymys. Hän saattoi ainoastaan sanoa ympäripyöreästi, että
tämäkin matka tehtiin Aichenin hyväksi – sen verran hän katsoi
voivansa kasvatuseränsä paljastaa Darwin varoituksista huo-
limatta. Cael oli pahoillaan siitä, ettei hän ollut voinut kertoa
Lendalle totuutta matkan määränpäästä ja tarkoituksesta, mutta
toisaalta hän lohduttautui sillä, että Lenda olisi ollut kauhuis-
saan, jos olisi ollut selvillä siitä. Sen sijaan hän ei olisi ikinä kyen-
nyt kertomaan Lendalle todellista syytä siihen, miksi oli suostu-
nut Darwin tiedustellessa hänen halukkuuttaan lähteä mukaan.
Matkalla Jarn Gaziin Cael oli lukemattomat kerrat toivonut, että
olisi ollut kotonaan. Kuitenkin, niin paljon kuin hän oli Lendaa ja
entistä elämäänsä kaivannut poissa ollessaan, hän oli huomannut
jo muutamassa päivässä tuntevansa olonsa omituisella tavalla

vieraaksi omassa kodissaan. Se Cael, joka oli palannut matkalta, ei ollut sama kuin se, joka oli lähtenyt.

Cael tiesi, että bardi Darw oli huolissaan ja pelkäsi yrityksen päättyvän huonosti. Matkalla Rhazasta tänne Imeriin hän oli kuunnellut, kuinka bardi ja velho Gizyade kiistelivät suunnitelmasta ilta toisensa jälkeen. Velhon oli määrä, aatelisnaiseksi tekeytyneenä, pyrkiä ujuttamaan itsensä Marrabin seurapiireihin ja sillä tavoin hankkia ennen pitkää itselleen ja dierleiseuralaisilleen sisäänpääsy Bazlethin linnoitukseen. Sen jälkeen Areedoirin ja Eleaneen tehtävänä oli paikallistaa Wezierin Kirjat ja toimittaa ne Marrabiin saapuneille Darwille, Rajcille ja Caelille vietäväksi ulos kaupungista. Suunnitelma kuulosti petollisen yksinkertaiselta.

– No niin, sanoi Gizyade, keskeyttäen Caelin mietteet. – Tapaamme sitten Binnazissa. Siihen saakka siis.

Eleanee nousi ja avasi uudelle emännälleen oven, ja Gizyade purjehti ulos huoneesta harmaisiin pukeutuneen haltian seuraamaan.

*

Imerin kruununmajatalossa oli vilkas aamu, sijaitsihan se Sabin ruhtinaskuntaan vievän pohjoisen päätien ja itään Binnazin vapaakaupunkiin johtavan maantien risteyksessä. Useimmat matkustavaiset tekivät kiivaasti lähtöä ehtiäkseen taittaa taivalta aamupuolella, ennen iltapäivän paahtavaa hellettä, mutta maustekauppias Deniz Masran istuskeli majatalon salissa henkivartijansa seuranaan. Heillä ei ollut kiirettä matkaan, sillä he aikoivat matkata vain Bel-Zekiin saakka, ja sinne he ehtisivät helposti ennen auringonlaskua vähemmälläkin kiiruhtamisella. Odi istui mukavasti viinikuppi edessään, mutta kauppias sai tehdä kaikkensa, ettei olisi vääntelehtinyt kiusaantumisesta: hänen uusi vaatepartensa, tiukat housut ja kastanjanruskea takki, olivat kuumana kesäpäivänä äärimmäisen epämukavat. Deniz ajatteli kaiholla normaalia matka-asuaan, väljiä housuja ja tunikaa sekä

avonaista viittaa. Kaiken kaikkiaan tämä yritys oli täysin järjetön ja kenties jo etukäteen tuomittu epäonnistumaan. Oliko tarpeen kiristää hermoja vielä tällaisilla naamiaisilla?

Denizin oli kuitenkin pakko myöntää se tosiseikka, että sikäli kuin he tiesivät, Bazleth saattoi olla selvillä heidän jokaisen todellisesta nimestä ja yhteyksistä Aicheniin. Niin ollen heidän ei ollut turvallista matkustaa omilla nimillään. Koska oli aivan mahdollista, että Bazlethilla oli vakoojia Bel-Zekin rajakaupungissa, Deniz ja vapaaherratar yir-Rezeb olivat pitäneet viisaana, että muodonmuutokset tapahtuisivat riittävän kaukana Sabarin ruhtinaskunnan rajalta. Imer oli ihanteellinen paikka, sillä kaupungin kruununmajatalon isäntä oli Aichenin jäsen, eikä kyselty turhia – siitä piti huolen Denizin isännälle toimittama, suurmestari Damad Ambrusin sinetillä varustettu kirje.

Deniz oli itse keksinyt ajatuksen yritteliäästä nuoresta maustekauppiasta, jonka tavoitteena oli laajentaa liiketoimiaan Sabarin suunnalle. Hän uskoi pystyvänsä esittämään osaansa riittävän uskottavasti, olihan hän poikana ja nuorukaisena usein vieraillut Tewarin veljen hoitaman Ashanien kauppahuoneen varastoilla Dalahissa. Siellä hän oli oppinut tunnistamaan monet vierailta mailta tuodut mausteet ja erottamaan laadukkaat erät huonoista. Joten, kauppias Deniz päätteli, mitä pikemmin hän tottuisi outoihin vaatteisiinsa, sen parempi. Mutta vaatteet eivät olleet hermostuttavin osa valepukua: kauppias Denizillä oli vaimo. Niinpä Deniz odotteli nyt nähdäkseen tuoreen vaimonsa – mikä hänen nimensä taas olikaan – ensi kertaa. Odin rauhallisuus ärsytti Deniziä. Tämä pääsi helpolla: Odin ei ollut tarvinnut muuta kuin vaihtaa nimensä ja antaa partansa kasvaa. Hänen täytyisi vain muistaa, ettei suhtautuisi liian tuttavallisesti sisareensa, joka nyt muuttuisi Denizin vaimoksi.

Portaikko, josta pääsi majatalon yläkerrokseen, sijaitsi tiskin vieressä. Useimmat muut matkustavaiset olivat jo lähteneet jatkamaan matkaa, kun loputtoman pitkän ajan kuluttua portaita asteli alas kaksi naista. Toinen oli selvästi aatellinen, alkaen komeista vaatteista ja päättyen kopeaan ilmeeseen. Hänen

perässään kulki kevein askelin harmaisiin pukeutunut, musta-hiuksinen haltianainen, joka kantoi miekkaa vyöllään. Kumpikaan heistä ei edes vilkaissut maustekauppiaan pöytää, vaan aatelisnainen purjehti haltia vanavedessään salin toiselle puolen, missä sulavaliikkeinen dierlei-mies nousi vetämään hänelle tuolin syvään kumartaen.

– He ovat täydellisiä, murahti Odi viininsä takaa.

– Ainahan he ovat, Deniz vastasi hiukan yrmeästi. – Kumpikin heistä pystyy säilyttämään arvokkuutensa vaikka suomudassa, senhän olemme nähneet.

– No, olen iloinen, että saan palvella sinua, arvon kauppias, enkä Hänen Armoaan, myhäili Odi. – Aateliset voivat olla kovin oikukkaita.

Deniz säästy i vastaamasta, sillä nyt rappusia laskeutui yksinäinen nainen, hoikka ja pienikokoinen. Hän oli pukeutunut pitkään, leveähihaiseen, tummanpunaiseen pukuun. Syvänsininen, soljella kiinnitetty viitta laskeutui pitkin selkää ja vaaleat hiukset oli peitetty pellavaisella, kirjaillulla hunnulla. Deniz ei voinut olla tuijottamatta. Tässä oli nyt hänen vaimonsa, se oli selvää. Komeat vaatteet olivat muuttaneet nuoren parantajan huomattavasti vanhemman oloiseksi. Kasvoja kehystävä huntu pehmensi piirteitä, ja katsellessaan nyt vaimoaan Deniz tuli ensi kertaa ajatelleeksi, että tämä oli itse asiassa hyvin sievä. Ehkä voisi jopa sanoa kaunis, kaunis sellaisella tavalla josta Deniz piti, pehmeällä ja lämpöisellä.

Denizin puoliso asteli rauhallisesti odottavien miesten luo, ja molemmat miehet nousivat kunnioittavasti seisomaan.

– Tuolinne, Sibel-rouva, Odi sanoi ja hänen silmissään pilkahti hilpeys. – Jos sallitte, sanoisin, että näytätte kukoistavalta.

– Kiitos, Odi, Sibel-rouva vastasi asiallisesti ja istuutui, joutuen selvästi tekemään hiukan töitä saadakseen pukunsa ja viittansa laskokset asetelluksi.

– Tuota – otatko kenties jotain juotavaa? kysyi Deniz vaimoltaan, toivoen, että Odi pidättäytyisi näyttämästä hilpeyttään.

– Hiukan viiniä, kenties, vastasi rouva asiallisesti.

- Hoidatko asian, Odi, Deniz pyysi.
- Kernaasti, Odi vastasi liukkaasti, ja koska lähistöllä ei ollut tarjoilijoita, hän nousi ja lähti tiskille.

Pöytään laskeutui kiusaantunut hiljaisuus Odin mentyä.

- Tämä ei käy, Sibel-rouva sanoi hetken kuluttua päättäväisesti.
- Tilanteen huomioon ottaen meillä pitäisi olla paljon sanottavaa toisillemme.
- Sitä minäkin arvelin, Deniz myönsi. – Mistä haluaisit puhua?
- Ostaisitko minulle peilin?

2

Eleanee käveli majatalon pihan poikki talleille. Hän saattoi tuntea tallirenkien katseet, vaikka nämä kuvittelivat olevansa vaivihkaisia – rengit eivät kyenneet olemaan tuijottamatta haltianaista, mutta dierleitä ei parannut loukata. Eleanee kuitenkin teeskenteli, että ei huomannut tuijotusta. Katsokoot. Heidän katseensa eivät merkinneet mitään. Hän oli Aleenardanin klaanin Cariadana, joka, vaikkakin vain etäistä sukua ruhtinas Iriandorille, oli arvossa mittaamattomasti pahaisten tallirenkien yläpuolella.

Areedoir ei ollut tyytynyt värjäyttämään Eleaneen hiuksia ja pukemaan häntä harmaisiin, vaan oli käyttänyt Rhazasta Imeriin matkatun pariviikkoisen iskostaakseen Cariadanan mieleen hänen uuden henkilöllisyytensä. Areedoir oli vaatinut, että hän tunsi kaikkien dierlei-klanien ja niitä johtavien ruhtinaiden nimet. Cariadana tiesi myös, mitkä klaanit olivat mahtavimpia, ketkä olivat sillä hetkellä liittolaisia ja kenellä oli huonot välit. Hänestä tuntui, että hän tunsi ruhtinas Iriandorin kuin olisi itse tavannut tuon itsevaltaisen vanhan miehen, ja hän tiesi Areedoirin isän, sedän, velipuolten ja serkkujen sekä heidän vaimo-

jensa nimet. Hän osasi valita oikeat sanat tervehtimiseen ja hyvästeihin. Vaikka dierleit ja sainleit puhuivat samaa kieltä, heidän tapansa erosivat toisistaan.

– Kun menemme Sabarin alueelle, saatamme tavata kansaani, Areedoir oli varoittanut. – Jos niin käy, ole kohtelias mutta jätä enempi puhuminen minulle. Muuten he huomaavat pian, että sinussa on jotakin outoa.

– Entä jos tapaamme jonkun Aleenardanin klaanista? Cariadana oli kysynyt.

– Jos niin epätodennäköisen epäonnisesti sattuisi käymään, keksin kyllä jotakin, oli ollut Areedoirin huoleton vastaus.

Ashalee oli jätetty Aichenin maakartanon talleille. Cariadanan sydäntä särki erota jälleen tammastaan, mutta kuten Areedoir oli huomauttanut, Ashaleen kaltainen ratsu oli liian huomiota herättävä ja mieleenpainuva. Cariadanaa lohdutti lisäksi se, että ainakaan hän ei joutunut altistamaan rakasta tammaansa tämän matkan mahdollisille vaaroille. Ashaleen tilalle Areedoir oli valinnut hänen ratsukseen Rhazan hevosmarkkinoilta romuluisen raudikkoruunan. Se ei ollut taisteluratsu kuten dierlein oma harmaa ori, mutta oli jo osoittautunut järkähtämättömän pelottomaksi, kestäväksi ja arvaamattoman nopeajalaiseksi. Hevoskauppias oli ollut iloinen päästessään ruunasta eroon, koska sillä oli hankala luonne. Cariadana oli huomannut, että ruuna pelotteli mielellään renkejä uhkaamalla purra tai nostamalla jalkansa kuin aikoen potkaista. Sanomattakin oli selvää, että hänellä itsellään ei ollut ratsun kanssa minkäänlaisia ongelmia. Ruuna oli tajunnut heti kohdanneensa vihdoinkin kaksijalkaisen, jota saattoi kunnioittaa.

Cariadanan astuessa pilttuuseen ruuna tuli välittömästi hänen luokseen ja osoitti kiintymystään tunkemalla luisevan päänsä hänen kainaloonsa. Cariadana rapsutti ruunan leukapeiriä, ja se sulki autuaana silmänsä.

– Hupsu rumilus, Cariadana sanoi hevoselle.

Areedoir, matkalla satuloimaan Varjoa, katsoi ovipuoliskon ylitse.

– Sinä kai kesyttäisit minkä tahansa olennon, jos sillä vain on neljä kaviota, dierlei totesi hyväksyvästi. – Erinomaista. Kuka tahansa, joka näkee teidät, uskoo varmasti, että sinulla on ollut tuo hevonen varsasta saakka eikä vain kahden viimeisen viikon ajan.

Hiukan myöhemmin he olivat valmiina lähtöön. Cariadanan piddellessä Varjoa ja Rumilusta ja tallirengin pitäessä Gizyaden ratsun ohjia Areedoir kävi ilmoittamassa velholle – vapaaherratar Rozarte yir-Rezebille, Cariadana korjasi mielessään – että tämän ratsu oli valmiina, ja kiiruhti sitten takaisin pihalle heidän emäntänsä edellä. Cariadana katsoi, kuinka dierlei piteli vapaaherrattaren jalustinta kuin ainakin hyvin koulittu miespalvelija, ja levottomuus läikähti hänen mielessään. Toistaiseksi hänen oli ollut helppoa välttyä joutumasta kahden kesken Areedoirin kanssa, mutta kun he matkaisivat kolmisiin, tulisi väistämättä tilaisuuksia, joissa he jäisivät kahden. Se pelotti Cariadanaa sillä hetkellä paljon enemmän kuin mikä tahansa heitä sitten Marrabissa odottaisikin.

Imer ei oikeastaan ollut mikään kunnollinen kaupunki, vaan ylikasvanut kylä, joka oli muodostunut teiden risteykseen. Sillä ei ollut muureja, vain nurmettuneet maavallitukset, eikä kulkuaukkoja vartioitu. Areedoir ratsasti edellä. Hänen jäljessään seurasi vapaaherratar yir-Rezeb, jonka puku oli etevästi suunniteltu kätkemään helmoihinsa halkiot, jotka mahdollistivat säädyl্লisen ratsastamisen kahareisin. Kukaan carnilaisnainen ei alentuisi käyttämään naistensatulaa, vapaaherratar Rozarte oli tuhahtanut halveksivasti – vielä muutamia sukupolvia sitten he olivat tavanneet ratsastaa taistelukentille miestensä mukana. Viimeisenä, vapaaherrattaren jäljessä, ratsasti Cariadana, jonka ratsulle oli säilytetty suurin osa vapaaherrattaren matkatavaroista.

Jo heidän matkallaan Imeriin Cariadana oli tehnyt sen huomion, että Rhazin pohjoiset osat olivat kovin erinäköistä seutua kuin ne alueet Arn-joesta etelään, joiden läpi heidän matkan-

sa oli vienyt keväällä ja alkukesästä. Täällä ei näkynyt oliivi- tai viinitarhoja taikka lammasmaumia, vaan pelloilla lainehti tuleentuva vilja ja niityillä käyskentelivät lehmät laitumella. Keskikesän kuumuus ei ollut niin pakahduttavaa, ja niityt olivat edelleen vehreitä. Siellä täällä kypsää viljaa kuitenkin jo korjattiin tai pui-tiin. Cariadana katseli uteliaana, milloin he ohittivat ihmisiä työs-sään. Mukana puimatouhussa näytti olevan koko kylä. Härät ve-tivät raskaita puimarekiä pitkin tannerta. Miehet heittivät puisil-la lapiolla puidut jyvät tuuleen, joka vei akanat mukanaan. Nai-set ja lapset lakaisivat jyvät kokoon ja varastoivat ne säkkeihin. He kaikki lauloivat työskennellessään, ja heidän yksitoikkoinen laulunsa seurasi matkustavaisia vielä pitkän matkan sen jälkeen kun he olivat jo jääneet taakse.

Vapaaherratar yir-Rezebin seurue matkusti kiireettömästi, py-sähtyen päivän kuumimmaksi ajaksi lepuuttamaan hevosiaan ja nauttimaan virvokkeita, jotka Areedoir kaivoi esiin satulalau-kuistaan. Sen vuoksi iltapäivä oli jo pitkällä, kun he saapuivat Bel-Zekin kaupunkiin Rhazin ja Sabarin ruhtinaskunnan rajana virtaavan Zeki-joen rannalla. Bel-Zeki oli Rhazin kuningaskunnan puolella, ja sitä suojasi viereiseltä kukkulalta pohjoisen rajavar-tioston rykmentin vankka linnoitus. Vastarannalla, Sabarin ruh-tinaskunnan alueella, taas kohosivat Alberin kaupungin muurit. Yhdessä kaupungit valvoivat Zeki-joen ainoata ylityspaikkaa, ja hallitsivat näin käytännöllisesti katsoen kaikkea maaliikennettä Rhazin ja Sabarin välillä.

– En panisi pahakseni ateriaa, vapaaherratar sanoi tar-kastellen arvioivasti aurinkoa heidän lähestyessään Bel-Zekin Maaporttia. – Onko meillä aikaa pysähtyä kaupungissa johonkin majataloon ennen kuin ylitämme joen?

– Pahoin pelkään, että meidän on kiirehdittävä, Areedoir vastasi.
– Lautta lakkaa kulkemasta auringonlaskun aikaan, ja saatamme joutua odottamaan rannassa kyytiä pitkäänkin, sillä tähän aikaan päivästä ylittäjiä ei ole paljon.

Vapaaherratar huokasi alistuneesti, ja niin he jatkoivat matkaan sa dierlein opastuksella suoraan kaupungin halki kohti Jokiporttia.

Jokiportilla kaksi mahtavaa kaariholvia puhkaisi harmaasta kalkkikivistä rakennetun kaupunginmuurin. Niistä toinen oli saapuvaa ja toinen poistuvaa liikennettä varten. Lähtevien matkalaisten portin puolella oli kivistä muurattu avoseinäinen koju, jossa istui kuivakka, pieni mies kuluneen kivipöydän takana. Tämän kojun eteen Areedoir pysäytti vapaaherratar yir-Rezebin seurueen.

– Tässä me maksamme ylityksen, dierlei sanoi. – Minä huolehdin siitä. Cariadana, pitele Varjoa.

Hän jalkautui ja heitti ratsunsa ohjat Cariadanalle.

Liikennettä porteilla oli valvomassa pari kaupungin kaartin sotilasta. He silmäilivät uteliaasti vapaaherratar yir-Rezebin epätavallista seuruetta, mutta tyytyivät seurailemaan sivusta, kun Areedoir tervehti lauttamaksuja keräävää miestä ja tiedusteli: – Lähtekö lautta Alberiin vielä tänään?

– Riippuu siitä, onko matkalaisia, vastasi maksujen kerääjä melko epäystävälliseen sävyyn. – Menkää rantaan odottamaan. On siellä muitakin. Älkääkö hävittäkö kuittia, jonka saatte maksusta. Jos joudutte palaamaan kaupunkiin yöpymään, tarvitsette sitä huomenna, ellette halua maksaa matkaanne kahteen kertaan.

Areedoir, vaikuttamatta lainkaan pahastuneelta miehen tylyydestä, keskusteli vielä hetken siitä, mitä maksoi kuljettaa kolme matkustajaa ja ratsua joen ylitse, ja ojensi sitten maksujen kerääjälle vaaditun rahasumman, saaden vastineeksi mainitun kuitin, joka vahvisti heidän suorittaneen maksun. Tämän tehtyään hän keräsi Varjon ohjat Cariadanalta ja nousi takaisin satulaan. Toinen sotilaista viittasi, että he saattoivat jatkaa matkaa portin lävitse.

Kun he tulivat muurin toiselle puolelle, Cariadana näki, että sen ja joen rannan välillä oli leveä kaista avointa maata. Porteilta rantaan johti kivetty tie, jota reunustivat kiviaidat. Tie oli erotettu kahteen kaistaan sen keskelle rakennetulla matalalla

Ponnistelut kadonneiden Wezierin kirjojen löytämiseksi vievät parantaja Caelin, bardi Darwin ja velho Gzyaden kumppaneineen vaaralliselle matkalle Marrabin kaupunkiin, jota pahamaineinen velhojärjestö hallitsee.

Velhojen kaupungissa jokainen matkalaisista joutuu kohtaamaan itsestään uusia ja odottamattomiakin puolia. Juonittelujen verkossa epäonnistumisen palkkana on varma kuolema – mutta onnistumisellakin on hintansa.

VELHOJEN KAUPUNKI on Wezierin kirjat -fantasia-sarjan toinen osa.

Kannen kuva: Paula Kouki

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi